

Sygn. akt II AKa 159/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski

SO /del./ – Dorota Tyrała (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. – Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 r.

sprawy z wniosku G. C.

o odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt XII Ko 52/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec wnioskodawcy G. C.;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz na rzecz adw. P. O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym 23% VAT - tytułem wynagrodzenia pełnomocnika wnioskodawcy pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

G. C. wnioskiem z dnia 9 lipca 2014 roku (data wpływu) wystąpił o zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 100.000 (stu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z zastosowania wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania od dnia 20 maja 2010 roku do dnia 14 października 2010 roku w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII K 226/10 (nowa sygn. akt XII K 119/12). Dodatkowo wnioskiem z dnia 26 stycznia 2015 roku G. C. wniósł o zasądzenie kwoty 5.216 (pięć tysięcy dwieście szesnaście) złotych tytułem odszkodowania za nieopłacone składki ZUS w czasie pobytu w Areszcie Śledczym oraz kwoty 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych tytułem utraconych zleceń (vide k. 12-126).

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 13 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt XII Ko 52/14 oddalił powyższy wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie, zaś kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, który na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegającą na:

a) dokonaniu dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zeznań G. C. złożonych w niniejszej sprawie i uznaniu ich za niewiarygodne, podczas gdy zeznania te były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a w szczególności w treści dokumentów – postanowieniu o zawieszeniu śledztwa, postanowieniu o przedstawieniu zarzutów oraz postanowieniu o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu oraz datach wydania tych dokumentów, a także karcie karnej, z której wynikało, że w okresie, gdy G. C. miał być poszukiwany przez organy ścigania, był objęty dozorem kuratora i miejsce jego aktualnego pobytu było znane nadzorującemu go kuratorowi,

b) dokonaniu dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dokumentów – postanowienia o zawieszeniu śledztwa oraz postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu G. C., a także karty karnej, z której wynikało, że w okresie, gdy G. C. był poszukiwany, był objęty dozorem kuratora, i wysnucia z ww. dokumentów błędnych wniosków w zakresie faktu rzekomego ukrywania się przez G. C. w okresie, w którym miał on być poszukiwany przez organy ścigania,

c) dokonaniu dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodów w postaci zeznań G. C. złożonych w niniejszej sprawie i jego wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym poprzez ich proste porównanie, z pominięciem okoliczności, że zeznania G. C. złożone w niniejszej sprawie zostały złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej z art. 233§1 k.k., zaś jego wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym były złożone bez rygору odpowiedzialności karnej z art. 233§1 k.k., co uniemożliwiało przeprowadzenie jedynie prostego porównania treści obydwu tych dowodów, co wymagało ich starannej analizy,

- co skutkowało poczynieniem przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i nieznajdującym oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym przyjęciu, że G. C. świadomie ukrywał się przed organami ścigania mając świadomość zarówno tego, że jest poszukiwany, jak i świadomość, z jaką sprawą było związane jego poszukiwanie przez Policję, co w dalszej konsekwencji skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd I instancji, że zastosowanie wobec G. C. tymczasowego aresztowania w okresie od 20 maja do 14 października 2010 r. nie było niesłuszne;

2) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. polegające na:

a) pominięciu dowodu z zeznań G. C. złożonych na okoliczność wysokości szkody, jaką poniósł on w związku z zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania i utratą zarobków i zleceń w ramach prowadzonej działalności gospodarczej,

b) pominięciu dowodu z dokumentów – pism i informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na okoliczność wysokości szkody, jaką G. C. poniósł w związku zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania i powstaniem zaległości w płatnościach składek na ubezpieczenie społeczne,

c) pominięciu dowodu z dokumentów – faktury VAT za usługi prawne na okoliczność wysokości szkody, jaką G. C. poniósł w związku zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania i koniecznością skorzystania z pomocy obrońcy w związku z niezasadnym oskarżeniem go o ciężkie przestępstwa,

d) pominięciu dowodu z treści wniosku G. C. wskazującego na rozmiar krzywdy, jakiej doznał w związku z zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania,

e) pominięciu dowodu z akt osobopoznawczych (...)dotyczących G. C. i znajdujących się tam dokumentów – sprawozdań z konsultacji G. C. z psychologami w czerwcu 2010 roku na okoliczność rozmiaru krzywdy, jakiej doznał w związku z zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania,

f) pominięciu dowodu z oświadczenia S. G. wraz z dołączoną do oświadczenia dokumentacją medyczną na okoliczność rozmiaru krzywdy, jakiej doznał on w związku z zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania,

- co skutkowało zaniechaniem przez Sąd I instancji dokonania prawidłowych i wyczerpujących ustaleń faktycznych w zakresie wysokości i rozmiarów szkody oraz krzywdy doznanej przez G. C. w następstwie zastosowania wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, a w konsekwencji skutkowało nieustaleniem istotnych okoliczności faktycznych w zakresie zgłoszonego przez G. C. żądania odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę w następstwie zastosowania wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania;

3) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. polegające na nieprzeprowadzeniu z urzędu przez Sąd I instancji dowodu z dokumentacji medycznej G. C. na okoliczność znacznego pogorszenia się stanu zdrowia psychicznego G. C. związanego z pozbawieniem go wolności, a także na okoliczność następstw zastosowania wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania dla jego życia osobistego, zawodowego i rodzinnego, co skutkowało nieustaleniem istotnych okoliczności faktycznych związanych z rozmiarem krzywdy, jakiej doznał on w związku z zastosowaniem wobec niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania;

a na wypadek nieuwzględnienia powyższego:

4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 552§4 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, że zastosowanie tymczasowego aresztowania względem G. C. w okresie od 20 maja do 14 października 2010 roku nie było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy aresztowanie G. C. było niewątpliwie niesłuszne zarówno w świetle podstaw jego zastosowania, jak i w świetle ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, tj. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 września 2013 roku wydanego w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XII K 119/12;

5) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 552§4 k.p.k. oraz art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. 1993, Nr 61, poz. 284 ze zm.) poprzez ich niezastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, że szkoda i krzywda doznana przez G. C. wynikłe z oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania zostały zrekomensowane zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania w okresie od 20 maja do 17 sierpnia 2010 roku na poczet grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 września 2013 roku wydanego w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XII K 119/12, co zamyka możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych i zadośćuczynienia za ten okres w niniejszym postępowaniu.

W oparciu o powyższe zarzuty w konkluzji pełnomocnik wnioskodawcy G. C. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy żądanej przez niego kwoty w wysokości 100.000 (stu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 25.216,00 (dwudziestu pięciu tysięcy dwustu szesnastu) złotych tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji przeprowadził kompleksowe postępowanie dowodowe, dążąc do wyjaśnienia wszelkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie. Przebieg rozprawy przed Sądem Okręgowym i treść obszernego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. ocenił materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej odpowiadających treści zebranych dowodów, zaś uzasadnienie wyroku sporządził zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k. W tym zakresie ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 k.p.k. – jest oceną bezstronną i nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera

błędów faktycznych lub logicznych. Sąd Okręgowy przestrzegając także reguł przewidzianych w przepisie art. 410 k.p.k., o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd I instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych dowodów oraz dokonał ich oceny. Równocześnie już na wstępie stwierdzić należy, że z uwagi na wyczerpujące omówienie dowodów zgromadzonych w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, którą to argumentację Sąd Odwoławczy podziela w pełnym zakresie, ponowne jej przytaczanie jest zbędne.

Rozważając zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy z całą stanowczością stwierdzić należy, że nie może sprowadzać się kwestionowanie orzeczenia – jak czyni to skarżący – do polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sama bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innej ocenie dowodów niż uczynił to Sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na depozycjach wnioskodawcy G. C. złożonych w toku postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wbrew zarzutom pełnomocnika w sprawie uwzględniono wszystkie przeprowadzone dowody – w szczególności Sąd I instancji wyczerpująco przedstawił powody z jakich uznał, że nie zasługują na wiarę zeznania wnioskodawcy złożone w toku postępowania sądowego w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie (vide strona 5 uzasadnienia). Lansowana przez skarżącego teza, że tymczasowe aresztowanie G. C. w okresie od 20 maja do 14 października 2010 roku było niewątpliwie niesłuszne z uwagi na przyjęcie przez organy procesowe wadliwych przesłanek zastosowania tego środka zapobiegawczego sprowadza się w istocie do próby wykazania, że niemożność ustalenia w toku postępowania przygotowawczego miejsca pobytu G. C. była efektem nieudolności organów ścigania i nie może być utożsamiana z intencjonalnym ukrywaniem się wymienionego. Zdaniem skarżącego organy ścigania nie dokonały właściwej oceny dostępnych w sprawie dokumentów, w tym nie podjęły kontaktu z kuratorami sądowymi, którzy w związku z wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie o sygn. akt IV K 2493/06 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie o sygn. akt III K 491/06 sprawowali dozór nad G. C.. Tym samym zdaniem skarżącego „przyjąć należy, że informacja o miejscu aktualnego pobytu G. C. była zawarta w aktach dozoru” (strona 5-6 apelacji). Pomijając, że na żadnym etapie postępowania w tym zakresie skarżący nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie powyższej założonej a priori tezy, nie składał również w tym zakresie wniosków dowodowych – to stwierdzić należy, że jej dowodzenie nie ma znaczenia wiodącego. Kluczową bowiem w niniejszej sprawie jest okoliczność, że na etapie postępowania przygotowawczego G. C. konsekwentnie wskazywał, że wiedział, iż jest poszukiwany w sprawie i ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości, bowiem nie chciał wrócić do zakładu karnego. Takie wyjaśnienia złożył zarówno przed prokuratorem (vide k. 121-122 akt o sygn. XII K 119/12) oraz podczas posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania przed Sądem (vide k.124-125 akt o sygn. XII K 119/12). Dla oceny wartości tychże wyjaśnień bez znaczenia pozostaje, że złożone zostały one bez rygoru odpowiedzialności karnej z art. 233§1 k.k. – co w sposób nieuprawniony akcentował w apelacji pełnomocnik wnioskodawcy. Przypomnieć zatem w tym zakresie należy, że oskarżony w procesie karnym nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności (art. 74 § 1 k.p.k.), a w ramach przysługującego mu prawa do obrony może on również odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień (art. 175 § 1 k.p.k.) – niemniej w sytuacji, gdy zdecydował się składać wyjaśnienia to podlegają one takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (tak przykładowo: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 363/07). Równocześnie brak obowiązku mówienia prawdy przez oskarżonego (podejrzanego) – nie jest wszak równoznaczne z uprawnieniem do podawania nieprawdy, a taka interpretacja powyższych przepisów pośrednio wynika z argumentacji przedstawionej przez skarżącego.

Podsumowując tą część rozważań Sąd Apelacyjny stwierdza, że wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do czynienia zarzutu Sądowi I instancji, iż dokonał jedynie prostego porównania treści dowodu z zeznań G. C. złożonych w toku postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie z wcześniej złożonymi w toku postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. akt XII K 119/19 przez niego wyjaśnieniami, skutkiem czego była mało staranna ocena tychże dowodów. Kontrola odwoławcza przeprowadzona w sprawie w żadnym zakresie nie potwierdziła jego zasadności. Na pełną aprobatę zasługuje wniosek wywiedziony przez Sąd meriti, że pozbawione jest racjonalnego powodu i kłóci się z elementarnymi zasadami logiki aktualne tłumaczenie wnioskodawcy, iż złożenie w toku

postępowania przygotowawczego wyjaśnić co do ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości miało w zamyśle doprowadzić do jego zwolnienia.

Uwzględniając realia niniejszej sprawy nie nasuwa wątpliwości prawidłowość zaskarżonego orzeczenia, które żadną miarą nie narusza przepisu art. 552§4 k.p.k. Natomiast podniesione przez skarżącego argumenty są chybione, jak też pomijają okoliczności, które miał na uwadze Sąd Okręgowy wydając wyrok. Słuszne jest twierdzenie Sądu, że w sytuacji, gdy G. C. własnym zachowaniem doprowadził do zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, a zatem mimo wydania końcowego orzeczenia w postaci wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – nie może skutecznie żądać rekompensaty od Skarbu Państwa. W tym względzie ugruntowane i jednolite jest orzecznictwo sądowe – dość odwołać się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., I KZP 27/99, OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 72. Wskazano w niej m.in., że w wypadku stosowania tymczasowego aresztowania, gdy oskarżony (podejrzany) ukrywał się lub uporczywie nie stawał się na wezwania nie można przyjąć niewątpliwej niesłuszności tego środka zapobiegawczego. Takie tymczasowe aresztowanie trzeba uznać za słuszne, umożliwiające organom państwa realizację obowiązku określonego w art. 2 k.p.k.

Można dodać, że nie zawsze ukrywanie się oskarżonego musi prowadzić do oddalenia zgłoszonego przezeń roszczenia, bowiem może się okazać, iż pierwotnie zasadne tymczasowe aresztowanie w miarę upływu czasu cechą zasadności utraciło, np. doszło do przewlekłości postępowania leżącej po stronie sądu, skutkiem czego wyjaśnienie kwestii odpowiedzialności oskarżonego nastąpiło później, niż powinno to mieć miejsce przy sprawnie prowadzonym postępowaniu. Badając niniejsze zagadnienie przez pryzmat okoliczności rozpoznawanej sprawy podkreślenia wymaga, że zawieszono śledztwo wskutek niemożności ustalenia miejsca pobytu G. C. oraz konieczności postawienia mu zarzutów i przesłuchania wymienionego zostało zawieszono w dniu 30 kwietnia 2010 roku (vide k. 84 akt sprawy o sygn. XII K 119/12) i bezpośrednio po jego zatrzymaniu w dniu 20 maja 2010 roku, w tym samym dniu zostało podjęte (vide k. 106 oraz k. 123 akt sprawy o sygn. XII K 119/12). Po przeprowadzeniu czynności niezbędnych do zakończenia postępowania przygotowawczego akt oskarżenia wpłynął do Sądu Okręgowego już w dniu 28 lipca 2010 roku. Co istotne: w sprawie niezwłocznie został wyznaczony termin pierwszej rozprawy na dzień 14 października 2010 roku i po odebraniu wyjaśnień od oskarżonego oraz przesłuchaniu pokrzywdzonych w tym samym dniu uchylono stosowanie wobec G. C. tymczasowego aresztowania (vide k. 280 akt o sygn. XII K 119/12). Patrząc zatem przez pryzmat powyższych uwarunkowań słuszna jest ocena Sądu I instancji, że tymczasowe aresztowanie G. C. było bez zbędnej zwłoki uchylone (vide strona 8 uzasadnienia).

Ponownie należy w związku z tym zaznaczyć, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy było spowodowane jego postawą i okazało się niezbędne dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania. Odnosząc się zaś do wskazanego w treści apelacji naruszenia prawa materialnego tj. art. 552§4 k.p.k. w powiązaniu z art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. 1993, Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) wskazać należy, że przepisy prawa krajowego, a w szczególności regulacja z art. 552§4 k.p.k. są w pełni zgodne z powołaną Konwencją, która w zapisach art. 5 zapewnia ochronę przed arbitralną ingerencją ze strony Państwa w przysługujące jednostce prawo do wolności. Przewidziany w art. 5 ust. 1 teźże Konwencji katalog wyjątków od tego prawa jest katalogiem zamkniętym. Wielokrotnie orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wskazywało, że jedynie ich wąska wykładnia jest zgodna z celem tego przepisu, czyli z zapewnieniem, iż nikt nie został pozbawiony wolności w sposób arbitralny. Treść powołanego przepisu jednoznacznie wskazuje, że pozbawienie wolności wskutek zastosowania tymczasowego aresztowania musi być zgodne z prawem, jak też środek musi być także konieczny w okolicznościach danej sprawy. Tym samym mając na względzie wyżej już omówione ustalenia, prawidłowo poczynione przez Sąd Okręgowy i zasługujące na pełną akceptację Sądu Odwoławczego nie ma racji skarżący pełnomocnik wnioskodawcy odwołując się do treści art. 5 ust. 5 powołanej Konwencji, bowiem przepis ten miałby zastosowanie jedynie w sytuacji, gdyby nie zostały spełnione warunki wynikające z treści art. 5 ust. 1 powołanej Konwencji.

Warunkiem natomiast skutecznego uzyskania zgłoszonego we wniosku żądania jest w pierwszym rzędzie udowodnienie przez wnioskodawcę przesłanek zasadności roszczenia. Zgodnie z treścią obowiązujących przepisów tylko wówczas Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą, gdy zostanie wykazana materialnoprawna podstawa roszczenia o odszkodowanie lub zadośćuczynienie – w przedmiotowej sprawie z treści art. 552§4 k.p.k. Z

powołanego zaś przepisu z kolei wynika, że niezbędnym było ustalenie, że tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne. Tym samym skoro postępowanie w niniejszej sprawie doprowadziło do konstatacji, że nie został spełniony powyższy warunek – brak jest podstaw do czynienia zarzutów sformułowanych w punktach 2 i 3 apelacji, a sprowadzających się w istocie do braku podjęcia inicjatywy dowodowej przez Sąd I instancji oraz błędnych ustaleń faktycznych w zakresie wysokości i rozmiarów szkody oraz krzywdy doznanej przez G. C. w następstwie zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania.

Z tych wszystkich powodów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzekając zgodnie z art. 554§2 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o należnych pełnomocnikowi kosztach z tytułu reprezentowania wnioskodawcy w postępowaniu odwoławczym zostało oparte na przepisach §2 ust. 3 i §14 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).